

ΙΕΡΑ ΑΡΧΙΕΠΙΣΚΟΠΗ ΑΥΣΤΡΑΛΙΑΣ
ΙΕΡΟΣ ΝΑΟΣ ΑΓΙΑΣ ΠΑΡΑΣΚΕΥΗΣ, ΑΓΙΟΥ ΙΩΑΝΝΟΥ
ΕΛΕΗΜΟΝΟΣ & ΑΓΙΑΣ ΒΑΡΒΑΡΑΣ, St Albans.
22 Marsden Crescent, St Albans
9367 2860
π. Δημοσθένης Νικολάου 0421704806
www.stparaskevi.org.au frdemos@stparaskevi.org.au

ΠΡΟΓΡΑΜΜΑ ΦΕΒΡΟΥΑΡΙΟΥ 2019

ΠΡΟΓΡΑΜΜΑ ΦΕΒΡΟΥΑΡΙΟΥ 2019

Σάββατο 2^ο Φεβρουαρίου **ΤΗΣ ΥΠΑΠΑΝΤΗΣ ΤΟΥ**
ΚΥΡΙΟΥ, ‘Ορθρος και Θεία Λειτουργία,
7.30-10.00πμ.

Κυριακή 3^η Φεβρουαρίου **Αγίου Συμεών του Θεοδόχου,**
‘Ορθρος και Θεία Λειτουργία, 7.30-
11.00πμ.

Τετάρτη 6^η Φεβρουαρίου **Αγίου Φωτίου Πατριάρχου**
Κων/πόλεως, ‘Ορθρος και Θεία
Λειτουργία, 7.30-9.30πμ

Κυριακή 10^η Φεβρουαρίου **Αγίου Χαραλάμπους,** ‘Ορθρος
και Θεία Λειτουργία, 7.30-11.00πμ

Κυριακή 17^η Φεβρουαρίου (ΑΡΧΗ ΤΡΙΩΔΙΟΥ)
ΤΕΛΩΝΟΥ ΚΑΙ ΦΑΡΙΣΑΙΟΥ,
‘Ορθρος και Θεία Λειτουργία, 7.30-
11.00πμ

Κυριακή 24^η Φεβρουαρίου **ΤΟΥ ΑΣΩΤΟΥ,** ‘Ορθρος και
Θεία Λειτουργία, 7.30-11.00πμ

ΤΡΙΤΗ 26^η Φεβρουαρίου **Αγ. Φωτεινής της**
Σαμαρείτηδος, ‘Ορθρος και Θεία
Λειτουργία, 7.30-9.30πμ

Υπαπαντή του Κυρίου ημών Ιησού Χριστού.

Εορτάζει στις 2 Φεβρουαρίου

Άγιος Συμεών ο Θεοδόχος

Η Εκκλησία μας εορτάζει την μνήμη του στις 3 Φεβρουαρίου Ο Άγιος Συμεών ο Θεοδόχος πολλοί πιστεύουν ότι ήταν γιός του Πατριάρχου των Εβραίων Χιλλέλ και πατέρας του "νομοδιδασκάλου" και "τιμίου παντι τω λαω" Γαμαλιήλ, ο οποίος αναφέρεται στις Πράξεις ε' 34 του και διδασκάλου του απ. Παύλου Πραξ. κβ' 3. Ο Ευαγγελιστής Λουκάς μας πληροφορεί ότι ήταν άνθρωπος «δίκαιος και ευλαβής, προσδεχόμενος παράκλησιν του Ισραήλ και Πνεύμα ην Άγιον επ' αυτόν (Λουκ. β' 25)», κατοικούσε στα Ιεροσόλυμα σ' ένα δασώδες προάστειο, Ν.Δ. της Ιερουσαλήμ που αργότερα ονομάστηκε Καταμόνας, επειδή σ' αυτό αποσυρόταν συχνά ο Χριστός (κατά-μόνας), για να προσευχηθεί. Στην τοποθεσία αυτή είναι κτισμένο ένα Μοναστήρι αφιερωμένο στο όνομά του, όπου σώζεται μέχρι σήμερα ο τάφος του Συμεών.

Ηταν ένας από τους 70 Εβραίους ερμηνευτές, τους οποίους ο Πτολεμαίος Β' ο Φιλάδελφος κάλεσε στην Αλεξάνδρεια με σκόπο να μεταφράσουν την Παλαιά Διαθήκη για πρώτη φορά στην ελληνική γλώσσα της εποχής, την Κοινή Ελληνιστική. Ο Μέγας Φώτιος λέει ότι ο δίκαιος Συμεών, χρόνια πριν από την γέννηση τού Χριστού, επιστρέφοντας στα Ιεροσόλυμα με τους νομοδιδασκάλους σχολίαζε την προφητεία του Ησαΐα: «Ίδού η Παρθένος εν γαστρί έξει και τέξεται υιόν και καλέσουσιν το όνομα αυτού Εμμανουήλ» (Ησ. ζ' 14). Και αναρωτήθηκε πώς είναι δυνατόν να γίνει αυτό, και είπε ότι αυτός δεν πίστευε στην εκπλήρωση της προφητείας. Τότε, ξαφνικά ο Άγιος Συμεών δέχτηκε αοράτως ένα ράπισμα και άκουσε μία φωνή να του λέει ότι: «δεν θα πέθαινε, πριν ιδή

τον Σωτήρα του Κόσμου και Παρθενικό Τόκο και τον πάρει στην αγκαλιά του», καθώς λέγει και ο Γεώργιος ο Ζυγαδηνος. Βαδίζοντας δίπλα στο Νείλο ποταμό , βγάζει το δαχτυλίδι του, και το ρίχνει στο ποτάμι λέγοντας ότι θα πιστέψει την προφητεία του Αγίου Προφήτου Ησαΐα αν ξαναβρεί ποτέ το δαχτυλίδι αυτό. Το βράδυ, ο Άγιος Συμεών και οι διδάσκαλοι που ήταν μαζί του, αγόρασαν ψάρια για το γεύμα τους από κάποιους ψαράδες της περιοχής. Καθώς έπιασε ο Άγιος Συμεών το ψάρι στα χέρια του , βλέπει μέσα στα σπλάχνα του ψαριού το δαχτυλίδι που είχε πετάξει στο ποτάμι εκείνο το πρωί. Μόλις το είδε πίστεψε στην προφητεία.

Μετά το θαυμαστό αυτό γεγονός περίμενε για το υπόλοιπο της ζωής του, στην Ιερουσαλήμ, στο Ιερό του Ναού του Σολομώντος, να έρθει ο Χριστός ως βρέφος, για να αφιερωθεί κατά τον Μωσαϊκό Νόμο, προσευχόμενος και μελετώντας τα προφητικά βιβλία. Προετοίμαζε καθημερινά τον εαυτό του για την μεγάλη συνάντηση, για τη μεγάλη αυτή στιγμή, ανέμενε με μεγάλη λαχτάρα να συναντήσει τον ποθούμενο

Μεσσία. «Συμεών» στα εβραϊκά σημαίνει “αυτός που ακούει” δηλ. υπακοή. Και όταν έφθασε σε βαθειά γηρατειά, σάραντα ημέρες μετά την γέννηση του Θεού Λόγου, πληροφορείται από το Άγιο Πνεύμα να πάει γρήγορα στο Ιερό. Χωρίς χρονοτριβή με νεανική ζωηρότητα έφθασε μεταρσιωμένος στην είσοδο του Ιερού. Και εκεί εκπληρώθηκε η ουράνια υπόσχεση, για την οποία και μόνο ζούσε την μακροχρόνια ζωή του, προϋπάντησε τον Χριστό και Τον δέχθηκε στην αγκαλιά του. Διέκρινε σ’ Αυτό με τα μάτια της ψυχής του το κρυμμένο φως της Θεότητας και ανεγνώρισε ότι είναι ο Δημιουργός του σύμπαντος και ο αληθινός Θεός. Γι αυτό υμνώντας και ευλογώντας τον Θεό ανεφώνησε με χαρά: «Νυν απολύεις τον δούλον σου Δέσποτα, κατά το ρήμα σου εν ειρήνη· ». Παράλαβε Κύριε αυτήν την ώρα ειρηνικά την ψυχή μου, αφού εκπληρώθηκε η μεγαλύτερη επιθυμία της ζωής

μου. «Ότι είδον οι οφθαλμοί μου το σωτήριο σου, ο ητοίμασας κατά πρόσωπον πάντων των λαών, φως εις αποκάλυψιν εθνών και δόξαν λαού σου Ισραήλ», διότι αξιώθηκα να δω με τα μάτια μου και να εγγίσω με τα χέρια μου, Αυτόν που λαχταρούσαν να δουν όλοι οι προφήτες και περίμεναν όλες οι γενεές, το Φως όλων των λαών, τον Λυτρωτή του κόσμου.

Και μετά στρεφόμενος προς την Θεοτόκο είπε τα εξής προφητικά λόγια: «Ίδού ούτος κείται εις πτώσιν και ανάστασιν πολλών εν τω Ισραήλ, και εις σημείον αντιλεγόμενον· και σου δε αυτής την ψυχήν διελεύσεται ρομφαία, όπως αν αποκαλυφθώσιν εκ πολλών καρδιών διαλογισμοί». (Λουκ. β' 34-35). Τα οποία σήμαιναν την αντιμετώπιση του Κυρίου από τους Ιουδαίους, αλλά και τη Σταυρική Θυσία Του. Ο Θεάνθρωπος Χριστός είναι πτώση των μη πιστευόντων σε Αυτόν, και ανάσταση αυτών που πιστεύουν σε Αυτόν. Ο ένας ληστής στο Γολγοθά πιστεύει και σώζεται, ο άλλος αμφισβητεί και καταδικάζεται. Αλλά και την βαθειά θλίψη, που σαν δίκικο μαχαίρι θα διαπερνούσε τα σωτικά της Παναγίας, όταν θα έβλεπε τον Υιό Της κρεμασμένο και ατιμασμένο επάνω στον Σταυρό.

Ευθύς αμέσως πλήρης χαράς και ειρήνης ανεχώρησε από αυτήν την ζωή, σε ηλικία 270 ετών. Η ψυχή του πήγε στον Άδη, για να αναγγείλει στους εκεί ευρισκομένους το χαρμόσυνο Ευαγγέλιο, ως ο πρώτος Απόστολος του Χριστού. Το δε σώμα του τάφηκε στον ιδιόκτητο τάφο του, στο Καταμόνας, όπου ο τάφος του σώζεται μέχρι και σήμερα. Το ιερό του λείψανο μεταφέρθηκε στην Κωνσταντινούπολη, επί αυτοκράτορος Ιουστίνου Β' (565-578 μ.Χ.), στο ναό του Αγίου Ιακώβου του Αδελφοθέου, τον οποίο είχε οικοδομήσει ο αυτοκράτορας Ιουστινιανός Α' (527-565 μ.Χ.).

Οσίου Νικοδήμου Αγιορείτου, Εορτοδρόμιον, Τόμος 1ος ,
έκδοσις «Ορθόδοξος Κυψέλη» Θεσσαλονίκη 1987, ερμηνεία
εις τον κανόνα της Υπαπαντής, σελ. 333-375.

Είθε ο καλός Θεός να ενοικήσει εν ημίν, στην καρδιά μας,
στο νου μας σε όλη μας την ύπαρξη! "Ελθέ και σκήνωσον εν
ημίν" Κύριε για να βιώσουμε την θεοδοχία, και να
αναφωνήσουμε μαζί με τον άγιο Θεοδόχο Συμεών το νυν
απολύεις τον δούλον Σου Δέσποτα!

Απολυτίκιο Ἦχος α'.

Χαίρε Κεχαριτωμένη Θεοτόκε Παρθένε, εκ σου γαρ ανέτειλεν
ο Ἥλιος της δικαιοσύνης, Χριστός ο Θεός ημών, φωτίζων
τους εν σκότει. Ευφραίνου και συ Πρεσβύτα δίκαιε,
δεξάμενος εν αγκάλαις τον ελευθερωτήν των ψυχών ημών,
χαριζόμενον ημίν και την Ανάστασιν.

ΜΕΓΑΛΥΝΑΡΙΑ
Υπαπαντής του Κυρίου

Ψαλλόμενα ἐν τῇ θ' ᾠδῇ -
Ἦχος γ'

Ἀκατάληπτόν ἐστι, τό
τελούμενον ἐν σοῖ,
καί Ἀγγέλοις καί βροτοῖς,
Μητροπάρθενε ἀγνή.
(Εἶναι ἀδύνατο νά καταλάβουν
καί οἱ ἄγγελοι καί οἱ ἄνθρωποι
αὐτό πού συμβαίνει καί τελεῖται
μέσα Σου, Θεοτόκε,
Μητροπάρθενε καί ἀγνή).

Ἀγκαλίζεται χερσίν, ὁ
Πρεσβύτης Συμεών,
τόν τοῦ νόμου Ποιητήν, καί
Δεσπότην τοῦ παντός.
(Μέ τά χέρια τοῦ ὁ γέροντας
Συμεών ἀγκαλιάζει Αὐτόν, πού
ἔδωκε στούς ἄνθρώπους τόν
νόμο, δηλαδή τόν Δεσπότη καί
Κύριο τοῦ παντός).

Βουληθεῖς ὁ Πλαστουργός, ἵνα
σώση τόν Ἀδάμ,
μήτραν ᾤκησε τήν σήν, τῆς
Παρθένου καί ἀγνῆς.
(Ἐπειδή ὁ Θεός καί πλάστης
τοῦ ἀνθρώπου θέλησε νά σώσει
τόν Ἀδάμ, κατοίκησε μέσα στή
δική Σου μήτρα, σέ ἐσένα τήν
Παρθένο καί ἀγνή).

Γένος ἅπαν τῶν βροτῶν,
μακαρίζει σέ Ἀγνή,
καί δοξάζει σέ πιστῶς, ὡς
Μητέρα τοῦ Θεοῦ.

(Ὅλο τό γένος τῶν ἀνθρώπων
Σέ καλοτυγίζει καί Σέ δοξάζει,
Ἀγνή Θεοτόκε μέ πίστη, γιατί
εἶσαι ἡ μητέρα τοῦ Θεοῦ).

Δεῦτε ἴδετε Χριστόν, τόν
Δεσπότην τοῦ παντός,
ὄν βαστάζει Συμεών, σήμερον
ἐν τῷ ναῷ.

(Ἐλᾶτε νά δεῖτε τόν Χριστό,
τόν Δεσπότη τοῦ παντός, νά
Τόν κρατᾶ στά χέρια του ὁ
Συμεών, σήμερα στόν ναό).

Ἐπιβλέπεις πρός τήν γῆν, καί
ποιεῖς τρέμειν αὐτήν,
καί πῶς γέρων κεκμηκῶς, σέ
κατέχει ἐν χερσί;
(Ἔνα Σου βλέμμα ρίχνεις πάνω
στή γῆ καί τήν κάνεις νά τρέμει
καί πῶς τώρα ἕνας κατάκοπος
γέροντας Σέ κρατάει στά χέρια
του;)

Ζήσας ἔτη Συμεών, ἕως εἶδε τόν
Χριστόν,
καί ἐβόα πρός αὐτόν, Νῦν
ἀπόλυσιν ζητῶ.

(Ὁ Συμεών ἔζησε πολλά χρόνια
μέχρις ὅτου εἶδε τόν Χριστό,
καί μέ δυνατή φωνή τοῦ εἶπε:
Τώρα εὐχαριστημένος πού Σέ

είδα Σου ζητῶ νά μέ ἀπολύσεις
ἀπό τούτη τή ζωή).

Ἡ λαβίς ἡ μυστική, ἡ τόν
ἄνθρακα Χριστόν,
συλλαβοῦσα ἐν γαστρι, σύ
ὑπάρχεις Μαριάμ.
(Σύ Παρθένε Μαρία εἶσαι ἡ
μυστική λαβίδα, πού μέσα Σου
συνέλαβες τόν Χριστό, πού
εἶναι ὡς Θεός, ἄνθρακας γιά
τόν ἀμαρτωλό ἄνθρωπο).

Θέλων ἐνηνθρώπησας, ὁ
προάναρχος Θεός,
καί ναῶ προσφέρεσαι,
τεσσαρακονθήμερος.
(Μέ τή θέλησή Σου ἔγινες
ἄνθρωπος Σύ πού εἶσαι Θεός
πρό πάντων τῶν αἰώνων καί μέ
τή θέλησή Σου, τηρώντας τίς
διατάξεις τοῦ νόμου,
προσφέρεσαι στό ναό σάν
βρέφος σαράντα ἡμερῶν).

Κατελθόντ' ἐξ οὐρανοῦ, τόν
Δεσπότην τοῦ παντός,
ὑπεδέξατο αὐτόν, Συμεών ὁ
Ἱερεύς.

(Ὅταν κατέβηκε ἀπό τούς
οὐρανοῦς ὁ Δεσπότης τοῦ
κόσμου ὅλου, τόν ὑποδέχθηκε
στόν ναό ὁ Συμεών ὁ ἱερεύς).

Λάμπρυνόν μου τήν ψυχήν, καί
τό φῶς τό αἰσθητόν,

ὅπως ἴδω καθαρῶς, καί κηρύξω
σέ Θεόν.

(Δῶσε λάμψη στήν ψυχή μου
καί καθάρισε τό φῶς τῶν
αἰσθήσεων μου, γιά νά Σέ ἴδῶ
ξεκάθαρα καί νά Σέ κηρύξω
σάν Θεό).

Μητροπάρθενε ἀγνή, τί
προσφέρεις τῷ ναῶ,
νέον βρέφος ἀποδοῦς, ἐν
ἀγκάλαις Συμεῶν;
(Θεοτόκε, μητέρα καί παρθένε,
τί προσφέρεις στόν ναό,
δίνοντας στά χέρια τοῦ Συμεῶν
ἕνα νέο Βρέφος σαράντα
ἡμερῶν;)

Νῦν ἀπόλυσιν ζητῶ, ἀπό σου
τοῦ Πλαστουργοῦ,
ὅτι εἶδον σέ Χριστέ, τό
σωτήριόν μου φῶς.
(Τώρα πιά ζητῶ ἀπό Σένα πού
μέ ἔπλασες μέ τά χέρια Σου, νά
μέ ἀπολύσεις ἀπό τούτη τή ζωή,
γιατί εἶδα Ἐσένα, πού εἶσαι τό
Φῶς πού σώζει ὅλους τους
ἀνθρώπους ἀλλά καί ἐμένα).

Ὅν οἱ ἄνω λειτουργοί, τρόμω
λιτανεύουσι,
κάτω νῦν ὁ Συμεών,
ἀγκαλίζεται χερσί.

(Αὐτόν πού οἱ οὐράνιοι
λειτουργοί, δηλαδή οἱ ἄγγελοι,
μέ τρόμο τόν λατρεύουν καί
ὑπηρετοῦν, ἐδῶ κάτω στή γῆ ὁ

Συμεών ἀγκαλιάζει μέ τά χέρια
του).

Δόξα Πατρί καί Υἱῷ καί Ἁγίῳ
Πνεύματι

Ἡ τή φύσει μέν Μονάς, τοῖς
προσώποις δέ Τριάς,
φύλαττε τούς δούλους σου,
τούς πιστεύοντας εἰς σέ.
(Ἁγία Τριάς, πού εἶσαι κατά τήν
φύση Σου μονάδα ἀλλά κατά τά
πρόσωπα, πού σέ ἀποτελοῦν
τριάδα, φύλαγε τούς δούλους
Σου, πού πιστεύουν σέ Σένα).

Καί νῦν καί ἀεί καί εἰς τούς
αἰώνας τῶν αἰώνων. Ἀμήν
Θεοτόκε ἡ ἐλπίς, πάντων τῶν
Χριστιανῶν,
Σκέπε, φρούρει, φύλαττε, τούς
ἐλπίζοντας εἰς σέ.
(Θεοτόκε, σύ ἡ ἐλπίδα ὅλων
τῶν Χριστιανῶν, σκέπασε,
φρούρησε καί φύλαγε ὅλους,
ὅσοι ἐλπίζουν σέ Σένα).

Ὁ Εἰρμός